

Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 161, september, oktober 2019

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
 e-mail: roel@velemaweb.nl
 weblog: <http://velemaweb.nl>

De Openbaring van Jezus Christus aan Johannes

Deel 10

Aan de Gemeente in Sardes

“En schrijf aan de engel der gemeente te Sardes:

Dit zegt Hij, die de zeven Geesten van God en de zeven sterren heeft: Ik weet uw werken, dat gij de naam hebt, dat gij leeft, maar gij zijt dood. Wees wakker en versterk het overige, dat dreigde te sterven, want Ik heb geen van uw werken vol bevonden voor mijn God. Bedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord hebt, en bewaar het en bekeer u. Indien gij dan niet wakker wordt, zal Ik komen als een dief, en gij zult niet weten, op welk uur Ik u zal overvallen. Doch gij hebt enkele personen te

Sardes, die hun klederen niet hebben bezoedeld, en zij zullen met Mij in witte klederen wandelen, omdat zij het waardig zijn.

Wie overwint, zal aldus bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitwissen uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam belijden voor mijn Vader en voor zijn engelen. Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt” (Openb. 3:1-6).

De engel van de gemeente

Elke brief in Openbaring 2 en 3 is gericht aan de engel van die gemeente. Wie zijn deze engelen? Zijn het de voorgangers van deze gemeenten, zijn daadwerkelijke (hemelse) engelen of zijn het menselijke boodschappers van de brieven? In Openbaring 1:20 lezen we dat de zeven sterren in de hand van Christus de zeven engelen zijn. De zeven engelen zijn daarom de uitleg, de interpretatie, van de zeven sterren. De engelen kunnen daarom geen voorgangers zijn, want dan leggen we de uitleg opnieuw uit. Kunnen het menselijke boodschappers zijn? Het Griekse woord voor 'engel' of "boodschapper", *agglos*, kan in het Nieuwe Testament inderdaad betrekking hebben op mensen (vgl. Matt. 11:10; Lukas 9:52). De gangbare verwijzing is echter naar hemelse figuren en het is aannemelijk dat zij de engelen van de zeven gemeenten zijn. Alle andere verwijzingen van Johannes naar engelen, zowel in het evangelie van Johannes als in het boek Openbaring, zijn ook naar hemelse boodschappers. Johannes spreekt ook van andere groepen van "zeven engelen" die steeds hemelse dienaren zijn (Openb. 8:2,6; 15:1,6,7,8; 16:1; 17:1; 21:9). Het is niet aannemelijk dat de *hemelse* sterren in Jezus' hand verwijzen naar menselijke, *aardse*, boodschappers die alleen de brieven moesten afleveren. We kiezen daarom voor hemelse boodschappers. Deze engelen zijn in de hand van Jezus en daarom is ook Zijn gemeente in zijn hand. Elke gemeente lijkt daarom een engel te hebben aan wie gezag is gedelegeerd. Dat is een geweldige bemoediging voor ons dagelijks gemeentelieven.

Sardes (of Sardis) was de hoofdstad van Lydië en lag ongeveer 75 kilometer land inwaarts van Smyrna. De Griekse naam is Σάρδεις (Sardeis).

Vanaf 3000 v. Chr. was er al sprake van bewoning. In het Romeinse rijk verloor Sardes zijn plaats als administratief centrum aan Efeze, maar bleef regionaal wel belangrijk. In 17 na Chr. werd Sardes getroffen door een zware aardbeving die hele delen van de stad in puin

legde. In 616 werd de stad geplunderd en markeerde waarschijnlijk het einde van deze antieke stad.

De betekenis van de brief aan de gemeente in Sardes

De boodschap aan Sardes ligt in het verlengde van de boodschap aan de gelovigen in Thyatira. In Thyatira stond Izebel centraal, gezien vanuit het Oude en het Nieuwe Testament. De christenen in Sardes hadden de naam dat zij leefden, maar zij waren dood. Dit gold niet voor ieder van hen, want er waren enkele personen die *"hun klederen niet hebben bezoedeld, en zij zullen met Mij in witte klederen wandelen, omdat zij het waardig zijn."* Deze wandel in witte kleren ligt voor deze mensen nog steeds in de toekomst, zoals voor iedere gelovige die zal blijken een overwinnaar te zijn. Er was dus een gelovig overblijfsel in de gemeente in Sardes, vergelijkbaar met de zeventuizend die hun knie niet bogen voor Baäl in de dagen van Izebel (1 Kon. 19:18).

De gemeente in Sardes als profetie voor de post-reformatorische periode

In het licht van de kerkgeschiedenis heeft de brief aan Sardes een vergelijkbare boodschap als de brief aan Thyatira. De gelovigen in Sardes waren geestelijk dood. Ze hadden eeuwig leven, want anders waren het geen gelovigen in de ogen van de Heer, maar in hun geloof en wandel waren ze dood. Gelukkig waren er enkele personen die wel levend waren in Gods ogen.

De zestiende en zeventiende eeuw omvatten de post-reformatie periode. De gemeenten van Thyatira, Sardes en Filadelfia laten daarbij een ontwikkeling van de kerkgeschiedenis zien die nadruk legt op twee zaken:

1. Een heersende stroom die voorgesteld wordt door de gemeente in Thyatira.
2. Een afsplitsing van de hoofdstroom (Sardes), voorgesteld door de Reformatie. De reformatie bracht ons eeuwig behoud door genade door het geloof weer in beeld. De reformatie herstelde niet het profetische woord noch de persoonlijke omgang met God zoals die later door het piëtisme werd benadrukt.
3. Een verdere afsplitsing van de Reformatie door christenen die de Reformatie wilden reformeren (Filadelfia). Uiteindelijk blijven er in de eindtijd twee segmenten over, die van Filadelfia en Laodicea, totdat het geheel doorzuurd zal zijn (vgl. Matt. 13:33; Lukas 18:8).

Matthéüs 13

De werking van het zuurdesem vinden we in Mattheus 13. De gelijkenis van de zaaier is de eerste en meest uitgebreide van zeven gelijkenissen die de Here uitsprak in Matthéüs 13. De eerste vier gelijkenissen sprak de Heer uit toen hij het huis uit ging en bij de zee zat (Matt. 13:1). De laatste drie gelijkenissen sprak de Heer uit toen Hij naar het huis ging (Matt. 13:36).

Om inzicht te krijgen in Matthéüs 13 is het van belang dit onderscheid goed te zien.

Het huis Matthéüs 13:1,36 is het "huis van Israël". Het koninkrijk der hemelen werd allereerst aangeboden aan het huis van Israël (Matt. 3:2). De Schriftgeleerden en Farizeeën weerstonden dit aanbod hevig en verhinderden hen die het aanbod wel wilden aannemen (Matt. 23:13). De climax vond plaats in Matthéüs 12:22-37, waar de werken van de Here door de Farizeeën werden verbonden met de werken van de duivel (vers 24). De Here noemde dit alles "*zonde tegen de Heilige Geest*", waar noch in deze eeuw, noch in het komende Messiaanse tijdperk vergeving voor was (Matt. 12:32). Op nationale basis kon Israël daarom geen deel meer krijgen aan *het koninkrijk der hemelen, dat is de komende heerschappij met Christus vanuit de hemelen over de aarde*. Daarom zei de Heer de Heer in Matthéüs 21:43:

"Daarom, Ik zeg u, dat het Koninkrijk Gods van u zal worden weggenomen en het zal gegeven worden aan een volk, dat de vruchten daarvan opbrengt."

Matthéüs 21:43 is het sleutelvers van het evangelie naar Matthéüs. Het vers maakt deel uit van de gelijkenis van de onrechtvaardige pachters (Matt. 21:33-46). De pachters, het volk Israël, doodden de erfgenaam (Matt. 21:38,39). Israël keurde de steen af die tot hoeksteen werd voor de volkeren (Matt. 21:42).

De eerste vier gelijkenissen in Matthéüs 13 beschrijven het aanbod van het koninkrijk der hemelen nadat de Heer het huis (van Israël) had verlaten en Zich keerde tot de volkeren. Het beschrijft het aanbod van het koninkrijk der hemelen, “hoe God van meet aan erop bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen” (Hand. 15:14).

Nadat God dit volk uit de heidenen zal hebben vergaderd, zal Hij zijn aandacht richten op het huis van Israël en “de vervallen hut van David weer opbouwen” (Hand. 15:16). De laatste drie gelijkenissen hebben daarom betrekking op de periode ná deze bedeling tot het Messiaanse tijdperk. Het is de periode waarin God zijn handelen met Israël zal hervatten (Hand. 15:16), en omvat zeven jaar, de laatste jaarweek van Daniël (Dan. 9:24-27; Openb. 6-18). Schematisch kunnen we het volgende overzicht geven:

	De zeven gelijkenissen van Matthéüs 13	Tekstverwijzing
	<i>Buiten het huis, aan de zee: tot de volkeren</i>	
1	De gelijkenis van de zaaier	Matt. 13:3-9; 13:18-23 Marc. 4:3-20 Lukas 8:4-15
2	De gelijkenis van het zaad in de akker	Matt. 13:24-30; 13:36:43
3	De gelijkenis van het mosterdzaadje	Matt. 13:31,32 Marc. 4:30-32 Lukas 13:18,19
4	De gelijkenis van het zuurdesem	Matt. 13:33 Lukas 13:20,21
	<i>Naar het huis: tot Israël</i>	
5	De gelijkenis van de schat in de akker	Matt. 13:43
6	De gelijkenis van de parel	Matt. 13:45,46
7	De gelijkenis van het sleepnet	Matt. 13:47-50

Voordat de Heer zich weer tot Israël richt, zien we dat de huidige bedeling van de gemeente wordt afgesloten met de gelijkenis van het zuurdesem.

Laten we Matthéüs 13 vergelijken met Daniel 9:24-27, de profetie van de zeventig jaarweken. (zie ook: Daniël (9), *Het Woord van de Gerechtigheid*, oktober, november 2014, nr. 119).

In de periode tussen de 69e en 70e week, waarvan Daniël niet spreekt, richt God zich op de gemeente van Jezus Christus om “een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen” (Hand. 15:14). Deze periode eindigt met de gelijkenis van het zuurdesem, waarvan de Heer zei: “Doch, als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde?” (Lukas 18:8) De wijze waarop de Griekse tekst deze vraag stelt, eist een negatief antwoord.

Waar de Heer op duidde met “HET geloof”, vinden we in Judas 1:3: “Geliefden, daar ik mij in alle opzichten beijver u te schrijven over ons gemeenschappelijk heil, zie ik mij genoodzaakt het te doen met de vermaning tot het uiterste te strijden voor HET geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is”.

De brief van Judas maakt een onderscheid tussen ons gemeenschappelijk heil en 'HET geloof', dat eenmaal de heiligen overgeleverd is. Het is duidelijk dat 'HET geloof', zoals de Heer en Judas het aanduiden, volgt op ons gemeenschappelijk heil, dat is ons eeuwig heil. 'Het geloof' is dan ook het thema van de brief van Judas. 'Het geloof' wordt in één adem genoemd met de afval van 'het geloof': *"Maar de Geest zegt nadrukkelijk, dat in latere tijden sommigen zullen afvallen van HET geloof ..."* (1 Tim. 4:1). HET geloof volgt daarom op de eerste stappen van ons geloof, nadat we Egypte hebben verlaten op weg naar de erfenis van ons beloofde hemelse land.

"HET geloof", heeft, kort gezegd, betrekking op het heersen met Christus, in dit leven en met het oog op de komende Messiaanse heerschappij. In onze huidige pelgrimswandel betekent dit dat de genade heerst:

"Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus, opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwig en levend door Jezus Christus, onze Here" (Rom. 5:17,21).

Voordat we een kind van God waren, heerste de zonde en de dood als koning. Daarvoor is een andere vorm van koningschap in beeld gekomen, waarin de overvloed van genade, dat is Christus Zelf, nu heerst als ons leven. Koningschap duidt op heerschappij en er is een huidige innerlijke *"hemelse heerschappij"* die wij niet moeten verachten (2 Petr. 2:10) en niet moeten verwerpen (Judas 1:8).

Gods grote doel is dat wij wortelen in het feit dat de genade heerst in ons leven. Zolang we nog een plaats voor de wet zien, lopen we mank in de geestelijke wedloop en dreigen we een toekomstige erfenis te missen, namelijk het heersen met Christus in Zijn duizendjarige vrederijk. Er kan niet genoeg benadrukt worden dat tot we de volle kennis moeten komen dat de genade moet heersen. De uitdrukking *"de genade zou heersen"*, betekent gewoon dat Christus en ik één zijn in heel de uitdrukking van ons leven. Het is Christus ALS mij. Zoals de Vader en de Zoon één zijn, zijn de Zoon en wij dat ook. Wij zijn 'Hem' in het deelhebben aan de goddelijke natuur en toch zijn we onszelf. Wij zijn twee als één. Zodra wij door openbaring zien dat wij dood zijn en Hij nu Zijn leven leeft als ons en we meer en meer onszelf daarin zijn, *"heerst de genade"* in dit leven. Het uiterlijke koningschap van Christus ligt nu nog in de toekomst, maar toch zijn wij nu al met koningschap verbonden door onze huidige priesterschap van Melchizedek. Melchizedek kwam Abram tegemoet met brood en wijn, waarvan Jezus later zei dat het brood zijn lichaam was en de wijn het bloed was van zijn (Nieuwe) Verbond. (Matt. 26:26-29). Zoals het bloed van bokken en stieren was verbonden met het Oude Levitische verbond, is het Nieuwe Verbond gebaseerd op BETERE offeranden, het eeuwige offer van Christus.

"En Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde" (Openb. 5:10).

Christus bezit de unieke combinatie van koning en priester die we ook in zijn type zien, Melchizedek. Het koning-priesterschap van Melchizedek heeft alles te maken met ons eerstgeboorterecht. Wij zijn eerstgeboren zonen en dat brengt voorrechten en risico's met zich mee. Het risico is dat we onze erfenis kunnen verkrijgen of verliezen. De Bijbel beschrijft dit in termen als "behouden wordende" of "verloren gaande" (en moet niet geassocieerd worden met ons eeuwig heil):

"En iemand zei tot Hem: Here, zijn het weinigen die behouden worden [behouden wordende]?" (Lukas 13:23).

"Want het woord van het kruis is wel voor hen, die verloren gaan [verloren gaande], een dwaasheid, maar voor ons, die behouden worden [behouden wordende], is het een kracht van God" (1 Cor. 1:18).

De zeven geesten van God

"En schrijf aan de engel der gemeente te Sardes: Dit zegt Hij, die de zeven geesten van God en de zeven sterren heeft: Ik weet uw werken, dat gij de naam hebt, dat gij leeft, maar gij zijt dood" (Openb. 3:1).

De uitdrukking "zeven geesten" komen we vier keer tegen in Openbaring. We kwamen het al tegen in Openbaring 1:4: "... vrede van Hem, die was en die komt, en van de zeven geesten, die voor zijn troon zijn."

Verder zien we de uitdrukking nog in:

"En van de troon gingen bliksemstralen, stemmen en donderslagen uit; en zeven vurige fakkels brandden voor de troon; dit zijn de zeven geesten van God" (Openb. 4:5).

"En ik zag in het midden van de troon en van de vier dieren en te midden der oudsten een lam staan, als geslacht, met zeven horens en zeven ogen; dit zijn de zeven geesten van God, uitgezonden over de gehele aarde" (Openb. 5:6).

Wie zijn die zeven geesten van God? Hebben ze betrekking op de Heilige Geest, waarvan er maar één is? Hoewel de zeven geesten van God kunnen worden uitgezonden over de aarde (Openb. 5:6), is hun plaats steeds voor de troon. Er is een Lam op de troon en zeven geesten voor de troon. Het Lam op de troon laat het kruis in het hart van God zien en de zeven geesten verwijzen naar de zeven werkingen of eigenschappen van de Geest. De zeven geesten van God verwijzen naar de volheid van de Geest van God, zoals we dat zien in Jesaja 11:1-6:

"En er zal een rijtje voortkomen uit de tronc van Isaï en een scheut uit zijn wortelen zal vrucht dragen. En op hem zal de Geest van de Here rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze van de Here; zijn lust zal zijn in de vreze des Heren. Hij zal niet richten naar hetgeen zijn ogen zien, noch rechtspreken naar hetgeen zijn oren

horen; want hij zal de geringen in gerechtigheid richten en over de ootmoedigen des lands in billijkheid rechtspreken, maar hij zal de aarde slaan met de roede van zijn mond en met de adem zijner lippen de goddeloze doden. Gerechtigheid zal de gordel zijner lendenen zijn en trouw de gordel zijner heupen. Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich neerleggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze hoeden,”

In vers 2 zien we de zeven werkingen van Gods Geest:

1. De Geest van de Here.
2. De Geest van wijsheid
3. De geest van verstand
4. De Geest van raad
5. De Geest van sterkte
6. De Geest van kennis
7. De Geest van vreze van de Here

Hier zien we Heilige Geest in zijn zevenvoudige bestuurlijke vorm die rust op onze Heer, niet alleen als bestuurlijke kwaliteiten, maar ook als persoonlijke karaktereigenschappen. Deze twee gaan altijd samen. Zo is God ook bezig ons als zonen te vormen die in de toekomst bestuurlijke verantwoordelijkheden kunnen uitoefenen. Daarvoor dient een zoon diep gevormd te worden in het besef dat hij arm van geest is. Hij weet dan dat zijn bekwaamheid Gods werk is en hij niets in zichzelf heeft dan alleen een container te zijn van de schat — Christus — die in hem woont. Als arm in geest kwam ook de knecht van de Heer — Jezus — op deze aarde (Jes. 11). Zo wil Hij ook wandelen ALS ons (1 Joh. 4:17b). Jesaja 11:1-6 laat zien hoe de Messias wandelde. Hij leefde niet uit zichzelf, maar uit de Vader. Zoals Hij wandelde, zo wandelen ook wij. Wij wachten geduldig op wat de Geest van God, in zijn zevenvoudige werking, tot ons heeft te zeggen. Zo lezen we ook het bijbelboek Spreuken. Het boek is een getuigenis van de zevenvoudige werking van Gods Geest. De geest van wijsheid is onze Gids en het boek Spreuken geeft ons herkenning wat de Geest van God tot ons heeft te zeggen.

De zeven geesten herkennen we ook in Efeziërs 1:15-19:

“Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de heiligen, niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden, opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen: verlichte ogen van jullie harten, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen, en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht.”

Paulus spreekt hier van de Geest van wijsheid die Jesaja ook al noemde. De overweldigende werking van Zijn grote kracht en sterkte zien we terug in heel de zevenvoudige werking van de Geest, maar Paulus bedrukt daarbij de Geest van openbaring om Christus recht te kennen, omdat deze zó kenmerkend is voor de zegen van het Nieuwe Verbond. De kennis waar Paulus hiervan spreekt, is het Griekse woord *epignosis*. In het Nieuwe Testament komen we *epignosis* tegen in Rom. 1:28; 3:20; 10:2; Ef. 1:17; 4:13; Phil. 1:9; Col. 1:9,10; 2:2; 3:10; 1 Tim. 2:4; 2 Tim. 2:25; 3:7;

Titus 1:1; Filemon 6; Hebr. 10:26 en 2 Peter 1:2,3,8; 2:20). Het normale Griekse woord voor “kennis” is *gnosis*. Het woord *epignosis* is een intensievere vorm van *gnosis*. *Epignosis* is het woord *gnosis* (kennis) met het voorvoegsel *epi* (op). *Epignosis* betekent daarom “kennis op kennis” en duidt daarom op volle of volwassen kennis.

“Om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis (epignosis) van God. Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd naar de macht zijner heerlijkheid tot alle volharding en geduld” (Col. 1:9,10).

“En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht (epignosis) en alle fijngevoeligheid, om te onderscheiden, waarop het aankomt. Dan zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van Christus, vervuld van de vrucht van gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God” (Fil. 1:9).

De zevenvoudige werking van de Geest is daarom de alomvattende werking van Gods Geest in elke fase van ons geestelijke leven.

Ik zal komen als een dief

“Indien gij dan niet wakker wordt, zal Ik komen als een dief.”

Paulus zegt: *“Immers, gij weet zelf zeer goed, dat de dag des Heren zo komt, als een dief in de nacht”* (1 Thess. 5:2).

De opname van de gelovigen is de eerste gebeurtenis die christen te wachten staat en zal komen als een dief in de nacht. Verder schrijft de apostel dat de christenen in Sardes niet “wakker” waren. Veel christenen zijn dat ook nu niet. Toch zijn er gelovigen die geestelijk ontwaken en hun ogen openen voor de diepere geestelijke waarheden van Gods woord. Paulus gebiedt ons ook om wakker te worden:

“Daarom heet het: Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten” (Efez. 5:14). Paulus schreef deze woorden in de context hoe wij moeten wandelen met het oog op de rechterstoel van Christus waar alles aan het licht zal komen.

We moeten wakker worden en dat heeft te maken met een groei van ons besef dat Christus ons leven is en over ons licht. Besef daarom dat we één geest met Hem zijn (1 Cor. 6:17). Besef dat Christus altijd in je en door jou stroomt als het sap van de Wijnstok door de ranken. Vraag niet steeds om wat je al hebt. Vraag niet steeds om dichter bij Hem te mogen leven, want hoe dichter kan de rank nog aan de Wijnstok verbonden zijn. We zijn in de geest organisch één met Hem, dus kunnen we niet dichter bij Hem leven dan we al zijn. Door de groei in dit besef, zullen we ook waakzaam zijn en zal de komst van Christus ons niet als een dief in de nacht overvallen.

“Here, maak mij uw wegen bekend, leer mij uw paden, leid mij in uw waarheid en leer mij, want Gij zijt de God mijns heils, U verwacht ik de ganse dag” (Psalm 25:4,5).

Wanneer we Hem elke dag verwachten in ons innerlijke leven, zal de uiterlijke verwachting van Zijn wederkomst voor zichzelf zorgen.

Wees wakker en versterk het overige, dat dreigde te sterven

Om het overige te versterken, moeten we eerst wakker zijn en gegroeid zijn in het besef waar het gaat om in het leven in Christus. Dit besef kan worden samengevat door de uitdrukking “*totale waarheid*”. Deze waarheid zegt dat er niet zo iets bestaat als een onafhankelijke ik in het universum. In feite is er maar één Persoon en is alles afgeleid leven: “*Ik ben de Here en er is geen ander*” (Jes. 45:18). Dit bepaalt ook ons gebedsleven. Zoals er kinderen, jongemannen en vaders zijn (Joh. 1:12-14) zijn, kennen we bijvoorbeeld ook drie fasen van het gebed.

1. Kinderen - Vragen

We beginnen ons gebedsleven als kinderen die **vragen** (Lukas 11:8,9). Wie bidt, ontvangt. Wie klopt, hem zal opengedaan worden. We bidden voor ons geliefden, onze noden, enz., en God ontmoet ons waar we geestelijk staan. “Bidden, zoeken, kloppen” is nog een methode of formule om God te bereiken. God is echter een Persoon en niet het effect of oorzaak dat God zich schikt naar ons zoeken en kloppen. We beginnen ons gebedsleven allemaal vanaf het “*Onze Vader*” en “*leid ons niet in verzoeking*”. We beginnen met Bijbelstudie, hoe te bidden, om zo te groeien in het leven als christen. Maar tegen een volwassen christen zegt Jacobus: “*Houdt het voor enkel vreugde wanneer je in velerlei verzoeken valt*” (Jac. 1:2). Zo gaat het ook met het gebed. Wanneer we zien dat we één geest zijn met Gods Geest (1 Cor. 6:17), dan hebben wij één wil en hoeven en kunnen wij niet met een zogenaamde eigen wil God wil in beweging zetten.

2. Jongemannen - Anticiperen

De tweede stap in **anticipatie**. In deze fase benadrukken we “*Wie in Mij blijft ...*” (Joh. 15:6). Hoewel we geloven dat we positioneel in Hem zijn, denken we in onze wandel daarin te fluctueren omdat we onszelf nog steeds als een apart persoon naast Christus zien. We overtuigen onszelf dat wanneer we tijd en inspanning geven aan gebed, dit ten goede komt aan Gods koninkrijk. Ook hier komt God ons tegemoet waar we geestelijk staan, maar het is nog niet de fase van de vaders.

3. Vaders - Bevestigen

De derde stap, die van de vaders, is **bevestiging**. Dit is de fase die verder reikt dan ons vragen en denken (Ef. 3:20,21), want in deze fase zien we ons niet apart van God en bevestigen we wat God op ons hart legt (Ezech. 36:27). Het is de fase dat we ‘intercessie’ (op de bres staan) noemen, dat we tussenbeide komen om dagelijks ons leven af te leggen voor de ander, en in ons lichaam het lijden en het sterven van Christus aan te vullen ten behoeve van de ander (2 Cor. 4:10-12). We leggen ons leven af voor de ander omdat we geleerd hebben niet voor hen te bidden als plicht, maar dat God dit ALS ons wil doen. Dit maakt het leven ook eenvoudig, want ik ben geen apart persoon die voor God aan mijn gebedsleven “moet werken”. Gebed heeft nooit de functie om God van gedachten te veranderen. Dat was ook niet het geval in de voorbede van Abraham voor Sodom. Het initiatief begon bij de Heer en Hij legde het op het hart van Abraham om er voor te bidden.

Wat hier gezegd wordt van het gebedsleven, heeft betrekking op de totaliteit van ons leven. **De totale waarheid is dat er geen dualisme is tussen mij en Christus.**

We leven niet VOOR Hem als een discipel die achter de Rabbi aanloopt, maar we zijn wakker geworden en gegroeid in het besef dat Hij als enige Persoon in het universum zijn leven ALS ons wil leven in een twee-eenheid. Wie werkelijk wakker is, zal dit zien en de gemeente van Christus willen versterken door deze totale waarheid te verkondigen. Dan zal Christus HET geloof vinden, niet bij heel de Gemeente, maar bij sommige gelovigen.

Onze naam wel of niet gewist uit het boek van het leven

*“Wie overwint, zal aldus bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitwissen uit **het boek des levens**, maar Ik zal zijn naam belijden voor mijn Vader en voor zijn engelen. Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt”* (Openb. 3:5-7).

De context van deze verzen is *“wie overwint”*. Wanneer we in deze verzen eeuwig heil willen zien, zal ook gesteld moeten worden dat het falen in de geestelijke wedloop tevens uitloopt op het verliezen van ons eeuwig heil. Dit is een onmogelijkheid, omdat onze werken plaats hebben in het werk op Golgotha dat Christus heeft verricht.

God kent verschillende boeken waaronder *“het boek van het leven van het Lam dat geslacht is ...”* (Hebr. 13:8). Uit dit boek kan niemand meer uitgewist worden (Joh. 10:27-29; Ef. 1:3-6).

“Het boek van het leven” in Openbaring 3:5 beschrijft allen die voor eeuwig zijn behouden en blijven in dit boek indien zij gebouwd hebben met goud, zilver en kostbaar gesteente (1 Cor. 3:12,13). Een voorbeeld hiervan vinden we in 2 Samuël 23:8-39 een lijst van Davids helden. Een aantal van Davids helden waren gewist uit de lijst van helden, zoals Joab, de overste van David, omdat zijn hart niet recht was voor David. Achitofel vinden we er ook niet, omdat hij meeding in de opstand van Absalom. Hieruit zien we dat niet alle christenen overwinnaars zullen blijken te zijn. Dit gaat niet ten koste van hun eeuwig heil, maar wel van hun Messiaanse heerlijkheid om als koningen te heersen met Christus.

Studievragen

1. Wie zijn de engelen van de zeven gemeenten?
2. Wat weet je van de geschiedenis van Sardes?
3. Welke boodschap heeft Sardes in het licht van de kerkgeschiedenis?
4. Waarvan spreken de zeven geesten van God?
5. Hoe kunnen we het overige versterken, dat dreigt te sterven?
6. Wat is het boek des levens?
7. Wat sprak je het meest aan in deze studie?